

REGAL

Zero technology

Recensionen är genomförd av "Calm" på forumet Euphonia. I hela recensionen ingår strömkabeln ur Momentum-serien, Zero RCA Reference samt högtalarkabeln Zero² Speaker Reference. Detta är Del 4 av 4 och omfattar alla testade kablar tillsammans. Text av *Calm* med reservation för felskrivningar.

För information kontakta Regal på +46 72 2038340 alternativt e-post: info@regalaudio.se

Vinylspelare:

Clearaudio Anniversary på Everest stand. 14" Unify-arm med Dynavector DV DRT XV-1s, 12" Universal tonarm med Clearaudio Da Vinci V2.

Bandspelare:

Studer 807

Digitalrigg:

Innuos Zen, Reclocker och Switch. MSB DAC IV+

Förstärkare:

ASR Emitter II Exklusive samt Moonriver 404 Reference

Riaa-steg, stepup:

ASR Basis Exclusive, Ear MC4

Högtalare:

Franco Serblin Ktéma

Kablage:

Analoga signalkablar - Wireworld, Jorma, Bibacord, Nordost

Digitala kablar - Ansuz,

Högtalarkablar - Audience AU24, Yter

Nätkablar - Wireworld, Nordost, Ansuz

Detta var utgångsläget för ett mer ingående test med Regals Zero-teknik-kablar.

Del 4: Momentum Power Cord, Zero RCA Reference och Zero² Speaker Reference

Följande testmusik har använts i olika medieformat men samtliga i streaming, men där jag har haft alternativ har även dessa använts. En spellista upprättades i Roon med avspelningar både i Tidal och Qubus.

Följande artister finns representerade

Ben Webster, Jachinta, Bobo Stenson Trio, Charles Lloyd Quartet, Patricia Barber, Ida Sand, Bill Evans & Monica Zetterlund, Anna-Lotta Larsson, Martin Tingvall, Tomasz Stanko, Quartet, Suzanne Vega, Fourplay, Lee Ritenour, Steely Dan, Alborian Trio, Joje Wadenius m.fl. m.fl.

Stor tonvikt vid framförallt piano som är mitt favoritinstrument, men också sång, gitarr, trä- och bleckblås. Mest jazz-genre men även opera och klassisk pianomusik men även symfonisk.

Inkoppling för helhetstest

Då var det dags för det slutliga testet med alla kablar samtidigt inkopplade, dvs nätkabeln i den digitala delen, interconnekten mellan dag:en och högtalarkablarna mellan högtalare och ASR:n.

Finns det någon ytterligare nivå som synergieffekt?

Lyssning och mina ideal

Mitt testande utgår bara från välkänd musik så som jag lyssnat på den under många år. Jag lyssnar på två nivåer en som jag kallar musikinivån eller helhetsnivån och en detaljnivån eller analysnivån. När det gäller ny utrustning så brukar det börja med en snabb översikt i helheten för att hitta ett omedelbart intryck för att sedan övergå till detaljnivån för att hitta skillnader i kända passager eller kritiska stycken, detaljer, musikinstrument och framförallt klanger. När detaljnivån är tillräckligt analyserad, vilket tar tid eftersom jag då kan alternera musikstycken för att lyssna på t.ex. hantering av olika tonområden, dynamikförmåga tonal balans etc. När analysfasen är avklarad så återgår jag till helhetsperspektivet för att där avgöra saker som harmoni, klang och naturtrogenhet etc. Är jag nöjd brukar det leda till att axlarna går ner och musiken tar över. Jag har ett ljudideal som kan sammanfattas som lugn och avslappnat, inte att stå på tå inför en presentation. Live-musik är sällan hård eller extremt detaljorienterad så att trötthet uppstår. Så att sjunka in i musiken är mitt mål.

Lyssningsintryck

Om vi börjar på helhetsnivån så kan jag konstatera att något positivt har hänt med själva ljudbilden som kanske är svår att definiera utan att gå in på detaljer. Men framställningen har på något sätt blivit "roligare" eller mindre tråkig är väl kanske mer träffande beskrivning. Verkar som systemet fått ett totalt lyft mot mer engagemang. Har brottats med lite en liten känsla av att systemet eller min hörsel förändrats på senare tid, mer mot tråkighet. Jag har gått i tankar att antingen uppgradera den digitala delen, inte minst därför att min CD-drive ånyo börjat bråka och vägrar att läsa vissa plattor. Sådant teknikstrul är enbart enerverande. Samtidigt så har jag lekt med tanken att ytterligare vässa streamerdelen som jag hela tiden tyckt att den inte riktigt lever upp till övrig kvalitetsnivå. Samtidigt så har förstärkeridelen kanske ett behov av lyft. Men samtidigt köper jag inte dagens eller kanske var det gårdagens trend med extrem upplösning, transparens och dynamikkraav. Tekniken känns vara i fokus och en del av den musikaliska känslan går förlorad. Spetsighet och skarpa kanter i stället för mjukhet och harmoni som jag upplever live-musik har. Framförallt pianoframställningar går ibland till rena disharmonier. Balansen är svår mellan grundtoner och övertoner. Tillika balansen mellan sträng och resonansbotten. Klangen är bärare av den musikaliska känslan och budskap, inte detaljerna som en del hävdar, det är min bestämda uppfattning. Vad som är tekniskt möjligt är inte alltid musikaliskt önskvärt.

Jag kan med detta i resonemang i bagaget konstatera att Regals kablage lyfter det musikaliska uttrycket och känslan på ett allmänt bra sätt i mitt system. Sannolikt har det blivit snäppet mer luft och lätthet som har generellt åstadkommit detta, utan att för den skull betona någon specifik detalj. Det kan möjligen definieras som att klangen och klangfärgen blivit bättre.

Om man börjar grotta i detaljerna så kan man börja i den övre oktaven.

Diskanten har blivit mer definierad utan att gå över i hårdhet. I och för sig så skall en saxofon och i synnerhet sopranen låta skapt, men aldrig gå över i rena disharmonier. En cymbal skall låta frasig i synnerhet om man har en sådan som har nitar hängande i ytterkant. En vibrafon skall låta klangrik ända upp i toppen. Vispar på en virveltrumma skall låta sprött. Ett piano skall bli hårdare i toppen men aldrig slå över.....osv Här tycker jag att kablaget bidrar positivt. Mer tydlighet utan att allt för mycket förlora sig i detaljer.

Nedre diskanten och mot övre mellanregistret är för mig mycket kärnan i den musikaliska känslan. Kvinnliga röster gör sig mycket bra i systemet sopraner i synnerhet. Går man sedan neråt tonalt så blir munhålans framträdande resonans mer tydlig och rösten flyttas något bakåt. Tänker på mina favoriter Victoria Tolstoy, systrarna Gustavsson, Rigmor och Christina. Sibilianterna inte lika framträdande där de inte skall vara. Patricia Barbers mikrofonteknik kan nog tyvärr inte undvika väsljud och sibilianter. Har sett henne live ett antal gånger och hon kör extremt nära micken.

Mellanregisterklangen är central för mitt musiklyssnande, där diverse stränginstrument ligger rent tonalt, men där övertoner också spelar en stor roll i balansen mellan grundton och överton. Resonansbotten ger tyngd och klang till anrättningen. De upplevs som naturliga utan att alltför mycket betona eller skapa hårda gränser. Jag vill ha samklang och inte solitärer i ljudbilden, men så klart har detta också sina gränser. Instrumentens placering i rummet är viktiga. Alborian Trio har goda pianoinspelningar där man tydligt kan höra var instrumenten är placerade i ljudbilden.

Om vi går vidare i de olika frekvensområdena så står väl lägre mellanregistret eller övre basen för det nödvändiga stödet i röster och instrument. Utan ett rejält stöd här får man en tunn och karaktärlös framställning. Här tycker jag att en väsentlig skillnad i de system jag hört på sistone. Jag behöver värme för att gilla en framställning. Många magstödda sångare som de amerikanska soulsångorskorna hittar sin timbre i området och speciella röstkaraktärer. Även pianot har sitt stöd här och saknas det så får man en

vattning framställning utan tyngd. Här vill jag gärna lägga på några dB för att det skall låta verklighetstroget i mina öron. Högtalarkabeln hjälper mig i den ansträngningen men soundet ligger naturligtvis främst i förstärkare/högtalarkombon. Dvs inget som kabeln lägger på. Mycket bra!

Går vi nedåt i skalan börjar vi alltmer närma oss den kritiska puckeln som mitt lyssningsrum framkallar i 48Hz-området. Här har jag lagt ner en del kraft för att lösa problemet men utan att fullt ut gå i mål. Men jag är ingen bas-älskare som strävar efter något för mig supertorr. En fullständigt fullödig kontrabas resonerar en del i kroppen på instrumentet i synnerhet om man lägger med en stråke i sammanhanget. Så basen blir lite vad rummet ger men tycker ändå att kabeln inte förstärker problemet utan snarare reducerar det.

Sammanfattning och konklusioner

Regals kablar sammantaget ger i mitt tycke en harmonisk och musikalisk väg som sammanbinder olika enheter i systemet till en homogen enhet. De har en naturlig självklarhet i ansatsen utifrån att inga delar framträder som extremt betonade i framställningen. Transparensen, upplösningen, dynamiken och transientförmågan samt den klang som jag tycker att de framkallar, känns naturlig och otvungen. Ingen spetsighet eller hårda kanter men ändå detaljrik och klar.

I mitt system lyfte de nivån ett snäpp över mina tidigare kablar i fråga om klarhet, timbre och musikaliskt engagemang. De ligger utan tvekan i toppskiktet vad gäller musikaliska transmission. Dock utan att överträda någon gräns för harmonisk framställning. En för mig utomordentligt viktig funktion att de kan återge en konsertflygel fullt ut i alla dess delar från sträng till resonansbotten och göra det på detta otvungna sätt.

Min starka rekommendation att testa i det egna systemet

/Calm

Efter en tids lyssnande.

Jag kan konstatera att så mycket musik som jag njutit i mitt system på sista tiden var det länge sedan. På något oförklarligt sätt har det skett en nivå-höjning åt det mer musikaliskt-engagerande hållet. Streaming har sina för och nackdelar. Fördelarna är utan tvekan att man ur all världens musikproduktioner kan välja vad som helst som för tillfället intresserar en. Nackdelarna är att det är så enkelt att bara med en knapptryckning ändra låt eller album om man inte tycker det låter tillräckligt bra. Man blir kräsen. Men så har vi det där med ljudkvalitetens inverkan på val. Jag kan konstatera efter det att jag uppgraderade mitt kabelsystem har jag mer än annars låtit hela album spela från start till mål. Analyserade orsaken och kom fram till att en liten tråkighetsfaktor försvunnit. Musiken känns på något sätt mer engagerande, mer melodisk och harmonisk utan att vara laid back eller återhållen. Lyssnar just till min lista över bra live-upptagningar som spänner över en del från Jazz at The Pawnshop till Arne Domnerus underbara inspelning Antiphone Blues med sax och orgel och mycket flera. De har fått en ny dimension som är svår att direkt analysera efter kabelbytet. Men en långtidseffekt som är tydlig.